

چکیده

بررسی فقهی حقوقی اهلیت تمتع غیرمسلمانان بانگاهی به اسناد بین المللی از عمده ترین صباحت حقوق مدنی، بحث اموال و اشخاص است. رابطه‌ی بسیار بنیادینی بین اهلیت اشخاص و تملك دارایی وجود داشته و یکی از نشانه‌های وضعیت شخص در تاریخ حقوق، توانایی تملك می‌باشد. پژوهش حاضر بر مبنای یک پرسش زیر بنایی و بنیادین شکل گرفته که آیا اهلیت تمتع اشخاص تابع مذهب است یا خیر؟ و همچنین این که آیا اساساً فقه اسلامی و قوانین مدون داخلی کشور ایران برای اقلیت‌های غیرمسلمان حق برخورداری از حقوق مساوی با مسلمانان قائل شده و مالکیت آنان را محترم می‌شمارد یا خیر و در آن رهگذر تفاوتی فی مابین پیروان ادیان مختلف وجود دارد؟ از طرفی در دنیای امروز با توجه به افزایش روز افزون ارتباطات بشری و پدیده‌ی مهاجرت در اسناد مختلف بین المللی به برابری حقوقی اقلیت‌های مذهبی تأکید فراوان شده است. پژوهش حاضر به دنبال نشان دادن آن است که غیر مسلمانان اعم کتابی و غیرکتابی چه از منظر فقه اسلامی و فتاوی فقها و چه در قوانین مدون و رویکرد قضایی کشور همچون مسلمانان از اهلیت تمتع برخوردارند و به اقتضای مذهب، حق برخورداری از حقوق، از جمله حق مالکیت و احترام امواشان سلب نگردیده است، هر چند همان گونه که خواهیم دید پاره‌ای از موارد محدود و استثنایی جهت شمول برخی حقوق تساوی دینی ضروری بوده و یا در خصوص غیر مسلمانانی که در حال جنگ با دولت اسلامی هستند، این حق با محدودیت‌هایی مواجه می‌شود. به دلیل اهمیت این موضوع به بررسی فقهی، حقوقی موضوع اهلیت غیرمسلمان بانگاهی به اسناد بین المللی می‌پردازیم.